

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	“ 0.60
Exterior	“ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, AGOST 14 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

A las 7 del matí del dilluns, deixá d' existir la nena Catarina Hernando, filla del nostre estimat amich y company de redacció Joan Hernando. Acompanyém al amich y pare en son greu dolor, fent vots pera que trobi al escalf dels que li restan, lo consol que avuy li manca.

DISCURS

LLEGIT EN LA FESTA DELS JOCHS FLORALS D' ENGUANY

PER LO REVERENT DON JAUME COLLELL,

PRESIDENT DEL CONSISTORI.

¿Trobau extranya per ser poch explicada la comparansa? Donchs jo vos diré que, per lo concepte de la patria, aquesta, aquesta determinació psicoló-

gica es mes ferma y mes segura y mes permanent que la variable delimitació del territori. Y tant es aixís, que tots los sentiments que van compresos en lo nobilíssim sentiment de patria,—llevat del religiós que per sa altesa y universalitat está fora y per sobre d' aquest orde,—tots están com identificats, refosos y fortament conjuminants per lo llenguatge, que vé á ser com lo ciment y morter calzinal que manté en cohesió perfecta totas las otras relaciones de la convivencia social y de la comunitat política.

Heus aquí perque vos deya que servir la llengua es servir lo casal de la patria, y heus aquí per que formulá un gran axioma l' inspirat vident de la nostra renaixensa, lo mestre Aguiló, quan cantava

Poble que sa llengua cobra

Se recobra á si mateix.

Y 'ls qui no saben ó no volen convéncers d' aquesta veritat, aquells que en aquest punt del llenguatge están disposats á ferhi, y desgraciadament hi fan cada dia, cobardas tranzaccions, que son pera la patria criminals traicions, que vejan lo que 'ls diu la historia, que 's miren la pobre Polonia, ofegada pel jouopressor de Rússia, y veurán que 'l voler matar la llengua dels pobles es-

clavisats ó de las nacionalitats confiscadas, ha sigut sempre la parricida tasca, la sempiterna porfía dels tirans. Un poble que 's deixa pendre ó perdre la llengua, es un poble que 's deixa castigar; y Catalunya ¡viva Deu! no está tan perduda, que vulla sufrir ni consentir aqueixa ignominiosa mutilació!

¡No, no! jo sento palpitant en la nostra restauració literaria vitals energias, jo, per mes que ab dol y recansa hi oviro tacas degudas á la maléfica influencia del temps, hi veig per tot arreu una sana brotada, indici de sava vigorosa; y en los cants dels nostres poetes, desde la oda providencial del Aribau fins á las que avuy dintre poch aplaudireu, lluny de trobarhi 'l raquitisme y pobresa del migrat convencionalisme d' academia, lluny de sentirhi l' accent flach y la nota vaga de la desconfiansa; jo hi trobo una forsa d' exportaneitat é hi sento un accent de convicció y una tal ardència de generós afecte, que no puch menos de dir ab lo Dant Alighieri:

Conosco i segni dell' antica fiamma.

Y aqueixa sagrada flama, lluny d' esmortuhirse, va prenent cada dia més en los cors catalans; al escalf dels Jochs Florals hem vist naixer un Teatro catalá, que en conjunt fa goig de veure; formarse un periodisme que, sí no té encara prou marcada la fesomia y ben senyalada la ruta, se fa escoltar y va obrintse cami; hem vist brotar las Asociacions d' excursionistas, verdaders rusch de feyneras abellas que recullen y estudian lo de casa nostra y ensenyan de saber estimar las reliquias de l' antigüetat; veyém pulular los centres

catalanistas, de poderosa iniciativa, y, per no allargar més aquesta enumeració, hem arribat finalment á deixar sériament plantejat lo problema del Regionalisme, que vé á ser l' actuació de todas las aspiracions que, sols per vespellum, entreveure podian los instauradors dels Jochs Florals.

Podém dirho ben alt y ab llegítim orgull: Catalunya es d' entre 'ls pobles que, en virtut d' una lley histórica, perderen sa nacionalitat, lo qui mes prompte y mes desvetllat ha sabut alsarse y posarse á la obra al crit de renaixensa; y si 'ls senyals no menten y no perdém lo seny, es d' esperar que aquest poble viril que com una broca d' acer s' ha revingut y adressat' per enaltir sa llengua vilipendiada y defensar son dret amenassat, ha de ser lo que millor realisi 'l programa regionalista, protesta enérgica y reacció providencial contra las aberracions d' eixa falsa política, digueuli com volgueu, que s' ha pensat que 'l concert de la unitat nacional no podia lograrse sino ab la mort de las peculiars energias de la varietat ben ordenada. Si aixís no fos, senyors, si no haguessem de lograr mes que cubrir de flors literarias la pobre pátria catalana, destinada al sacrifici, seria aquesta una de las més horribles irrisiones que registraria la historia.

(Continuará)

CONTRAST

Al cel cubria
l' espessa boyra;
trista natura
feya condol,

y en pobre cambra,
 jeya una nina,
 blanca coloma
 difundint dol.
 Trista la mare
 de plor umplia,
 la cara hermosa
 del tendre infant,
 y en altre cambra,
 s' hi congriaban
 moltas ninetas
 d' aquell voltant.
 Per tot, la vida
 donaba mostrás;
 sols per la mare
 tot era mort,
 y ab ¡ays! que feyan
 glatír de pena,
 lo fel vessaba
 de lo seu cor.
 En tant, la boyra
 mes s' espessía;
 lo cel mostraba
 color plomís,
 y d' uns ulls negres
 com duas moras,
 donzell bebia
 lo dols encís.
 Por uns tristura,
 per altres penas,
 per altres dítxa,
 per dos amor;
 tal es la vida;
 contrast perpétuo
 de goigs y llágrimas,
 d' ideya y cor
 Ja arriba l' hora
 que 'l cos s' enportan
 á amortallarne
 del tendre albat,
 ja la vuidesa
 arreu escampa,
 feble lebransa
 d' un temps passat.
 Sols un ne resta
 á qui assadolla,
 grata esperansa
 closa en son pit,
 ni plors escolta,
 ni llansa llágrimas

que 'ls ullets negres
 l' han defallit.
 Perduda l' esma
 de tot s' oblida,
 lluyta per creurer
 si no es ficció,
 y sense forsas
 lás, ja pé l dupte,
 llánsas en brassos
 de la ilusió.

H. FLACH

L' ESPOSICIO UNIVERSAL DE BARCELONA

(Continuació)

III

Cap provincia catalana pot treurer, á nostre judici, mes gran partit de la Exposició Universal projectada que la de Lleyda.

Es, cada una de las aludidas, coneguda del mon, per l' imperi de son comers, per la riquesa de sos productes, per la densitat de sa població; vehinas totas del mar, aquet las ha despertadas mes aviat á la vida de mohiment, de tráfic y d' aventuras, tan temible y tan temuda de los catalans de terras endins.

Per nostra posició geográfica, per nostre caráter, per nostre temperament, sols aspirem á ser una provincia; una comarca agrícola; y si hem de dir la vritat, la provincia de Lleyda no está á l' altura de nostre temps baix eix aspecte.

Aquí demaném brassos y capitals pera poblar y explotar las dilatadas terras que produheixeu lo vi y l' cli ab abundancia; y lluny de demanarho com deuriam, á nostre propi trevall, á nostre ahorro, á nostra especulació, reclamem l' ajuda de nostres vehins y l' auxili de capitals de fora la provincia.

Pera que eix auxili li vinga, es necessari que sigan coneguts los productes de la provincia, la calitat de sas terras y la baratesa d' ellas, y cap anunci, cap medi de propaganda tan profitós com l' exposició de los primers en las degudas condicions, en la projectada de Barcelona.

Los productes principals qu' ocupan casi tots los brassos y la superfície d' eixa província son lo ví y l' oli. Donchs bé; á fi de que l' unitat presidís l' exposició de dits articles, y pera burlar la conspiració del silenci, que l' islament mantindria sobr' ells d' una manera inevitable, deuria una sola representació cuidar d' obtindre l' adquisició d' un local ó pabelló especial, ahont se posés de manifest la varietat y riquesa de los dos articles aludits, produhits y elaborats en eixas comarcas. Allí deurian figurar totas las clases, per exemple, de ví, desde los mes fins y superiors; desde 'l vinielo de l' horta del Segre fins lo moscatell de Torregrossa, lo ranci de Granyena, los vermells d' Urgell, los endolats de la conca, los rojos de la Segarra, y col·locarse per agrupacions fetas ab intel·ligencia.

A nostre modo de veurer encara 's deuria fer mes numerar coda ampolla, y en un *llibret-índice* ó indicador que 's repartís als visitants, sussintament referir la procedencia del líquit, poble, partit, classe de terra, la quantitat aproximada que prdueix l' *hectárea*, y valor de la mateixa.

Y lo mateix que dihem del ví, ferse ab l' oli, que per desgracia, no gosa de tant favor com ha gosat fins ara, é indicar en lo esmentat llibre, respecte á cada mostra, lo sistema ab que s' ha extret y de quina classe d' oliva.

F. M. Y P.

TEMPESTAT Y CALMA

Era nit negra de forta tempesta:
al lluny se sentia lo tró rodolar,
lo llamp ne rugia, y ropentse feresta
lo vent s' ajuntava ab los brams de la mar.
Y en tant la tempesta, sembrant dols y pena,
seguia ab estrépit mostrant son furor,
voltantme ab tos brasos, com dolsa cadena,
tu aymarme juravas ab etern amor.

Després va venirne una nit estrellada:
la lluna argentava las ayguas del riu,
la brisa corria de flors perfumada

y 'l bosch mormolava son cántich joliu.
Y en nit tan hermosa, tranquila y serena
qu' esencias llensavan las flors somrihent,
tu ab cara joyosa, rihent de ma pena,
trencavas ¡ingrata! lo teu jurament.

J. PUIG CASSANYAS.

RASGOS BIOGRÁFICHS

D' ALGUNS MAGDALENOS

Aquet Magdaleno no té res qu' envejar á cap secall. Magristó com es, qualsevol diria qu' un dia de vent se l' emportará un pampero, ó que si passa per damunt d' una claveguera en dia de pluja, l' engolirá com si s' empassés un rajolinet d' aygua.

A l' hivern, al veurel embolicat ab la capa, es quant tinch temor d' anar á sa vora. Si s' ampara de mi, ¿quí s' salva del perill de un home que si s' apodera d' ell una ratxada de vent li fa donar cent voltas, la capa se li infia y l' enlayra fins al terrat?

Aquesta es la part de «magrissias» del individuo; de particularitats n' hi sobran, pot regalarne á dojo y encare quedarse rich.

Se mort per parlar ab caló y per dir jo, diu *mangui*, 's posa de gayrell que 'l cap y las camas se li torsan formant cércol, com si comensés á donar llissons de «tercerillas»; se capgira la ma dreta y paf... se la plantifica á la esquerra de la tarota, orgullós sens dupte de poder ensenyarne tan bona penca. Ab formalitat, ab un tros de porch igual en grandaria al seu nas, pot ferse una escudella ab molta sustancia y estalviant la carn.

Si l' escolteu, lo pobret may menja, está enfitat. Ja está ben fresch 'l que li pagui l' entaulada pe'l seu compte: 'l comprometerá y tindrà que pagar per tres, perque en comensant á menjar, uns ráves després de la sopa, altres ráves en acabant lo platillo y ráves y més ráves á cada plat, que son ingredient indispensable per atiparse y qu' al mateix temps li serveixen pera estivar los comestibles que diposita en lo rebost de sa persona. ¿No sa-beu lo que l' angelet demana quant ha fet

surtir llustro dels plats dels postres? Donchs demana una butifarreta ab olivas pera que se li assenti be l' ápat. Aneuli al darrera.

Lo voleu tenir content? Parleuli de música, y sobre tot, de barítonos; pero si teniu pressa escapeuvos, perque ell no perdona, y una pessa després de l' altra, os cantarà tant com sab, y si 's trova en siti de confiança ho farà ab ademans, posará 'ls ulls en blanch y fins si convé 's desmayará. Las cosas representadas ab propietat l' entusiasman. En certa ocasió va dirigir-se á mí y no sé qué 's va empecar que al últim tot sério 'm diu: *Baronesa, esta mano*. Que t' has tornat ximple? li vareig contestá. Mira que no m' agradaria sapigué que vols llogar un quarto á Sant Boy.

Res: debilitats humanas. Un bon xicot, formal, decent, instruït, una mica inconstant per certs assumptos; mes en parlant de música la seva afició es tan ferma, que pert la xaveta y la fa perdre á n' els altres.

ENRICH RÁFOLS.

CONFESSIONS DE HORACI FLACH

Ó SIGA SON RETRATO

flsich moral y psicológich

Y escrit per ell mateix
á fi de deixar probat,
qu' alló de que un no s' coneix
á sí mateix, no es vritat.

Torno á lligá 'l fil interromput de mas confessions, per lo compromís que tinch contret ab ma promesa feta.

Pocas fóren las cosas que de particular oferí lo viatge; ell durá 77 dias, al fi dels quals arribárem en lo port de B. Aires. Corria l' any 1870 y mes de Octubre.

Permetéume que fassa aqui una petita digressió, per demanarvos disculpa, si no guardo respecte á los que han sigut.

Pera mi, no hi ha forsa ni rahó que pugaf fer tornar bona una cosa que ha sigut dolenta, y menos si aquesta ha servit d' escabell per la dissort d' un tercer.

Ja he dit que venia ab lo barco, un pilot anomenat J. Isern. Aquest subjete frisaba en los 50 anys, Era un verdader home de mar, si bé no tenia cap coneixement de la ciencia náutica; com si diguessim: era una especie de pilot, mes mariner que lo que deu ésser lo qui té aquest títol. Una nit me cridá baix la cambra proposantme una diversió que tot y no tenirne noció de cap mena, m' esglayá deixantme alelat. No m' haguera fet mes efecte la pérdua de lo mes volgut, que sas atrevidas y asquerosas mostradas de portar á cap á tot tránzit sas repugnants proposicions. Lo estrany era, que no 's podia convencer que á mí 'm semblés repugnant una cosa que per éll ho era tan poch. Veyentse impotent per la forsa de son imperi y de la posició que tenia á bordo, apelá á la forsa bruta y fortuna tinguí que en aquell moment baixaba lo cuyner per anar á la dispensa.

Pujo en cuberta d' un bot, y tan forta fou la reacció que ab mí s' operá y tan anormal vaig veurer mon estat, que decidí, malgrat la por que tenia d' un cástich inquisitorial per part d' aquell monstre ab forma humana, posar son honor á la pública vergonya. Eran proximament las 8 de la nit y lo contramestre acababa de donar las sevas ordres á l' home qu' entraba de guardia.

Al passar enfront de 'l *fogó*, me veu plantat com si fos un cos sens moviment; s' acostá y allavors se doná compte que ploraba á llágrima viva. A tot tránzit volgué saber la causa, y un cop li contí lo que 'm passaba, quedá sens poder dir una paraula.

D' aquell dia en avant, fou aquest home lo meu angel tutelar y després d' haberme recomanat lo mes absolut silenci, me feu avinent que ell s' encarregaba de fer que anés á parar lo Pilot en mans dels tribunals de justicia.

—Poch temps restárem en Buenos Aires. Als 21 dias tornabam á estar de sortida vers una de las Antillas de sotavent que porta per nom Trinitat. Férem lo viatge bastant breu y lo millor, sens contratemps de cap mena.

Pochs dias ans d' arribar á Puerto-España. lo capitá me cridá y 'm feu varias preguntas encaminadas á esclarir lo fet que ja lo contramestre li habia contat.

La natural repugnancia al costat d' un respecte gran que li tenia, sens que 's pogués calificar de por, feu que no gosés dirli tot de la manera que habia passat, al principi, fins que vensuda ella y no veyent en ell un jutje sino un amich y protector de mos tendres anys, li revelí fil per randa lo que desitjaba saber.

Han passat disset anys y encara recordo com si fos un ressó del cor honrat, que per res vol se li enteli la dignitat, las primeras paraulas que brolláren de sos llábis, després de feta ma confessió.—¡Qué indecent!

DESPEDIDA

Adios, mon dols amor; ja es arribada
l' hora fatal; de tu dech separarme;
la nau m' espera, adeu, vaig á embarcarme,
ja lluny de t' estaré al trencar l' aubada.
Quant del matí vindrá la brisa pura
lo teu rostre á besar, de lliri y rosa,
es que, desde allá ahont soch nineta hermosa
t' envio jo mon bés plé de amargura.
Si 'n sent la tarde, sentada prop la platxa
de la blanca ona, lo mormull, ne sents ay mia.
son planys de amor que lo meu cor t' envia
y mos sospirs te portará l' oratje.
Si acas un jorn, quan á cullir las rosas
de ton jardí, vas al ratllar el dia,
veus que estan totas hermosa vida mia
mustias y tristas, caigudas y plorosas,
bésalas ab amor, ab ellas plora
puig diu son plor, que ni instant te olvida
qui ton amor tan sols, li don' la vida
qui ab tu sols pensa y de tot cor t' anyora.

J. RIBAS MAS.

PIFIAS

En lo dia d' avuy compleixen 15.778,080 minuts, que nostre administrador nasqué.

En virtut de estar los minuts en rahó directa dels disgustos passats, no reb cap felicitació de ningú.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

“LO GIGÓ”

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració
dels Jochs Florals

CAPITOL XI

La sentada á casa en Badell

En aquest punt se trobava la *discussió* quan oiren qu' á fora 'l menjador se va promoure un burjit d' enraonament que per moments anava creixent y trasformantse en formal disputa. Alló semblaba una pluja d' acusacions retopadas.

Moguts com per ressort los reunits en la cambra sortiren á mirar quins eran los congregats allí, causa del soroll nomenat; y vejeren á n' en Bernat que disputaba ab lo Miquelet, mentres l' Agusti y l' Agutzil feyan altre tant aprop d' aquells.

Veyent lo senyor Badell, qu' aquells podian arribar á un estrem ahont las rahons acaban y comensan los cops, y desitjan privar aixó, feu present al senyor rectó y al batlle, lo bó que fora donar fi á aquella forta agarrada.

En efecte: calmats aquells y reunits tots dins la cambra, imposat lo silenci pe 'l batlle, lo senyor Badell, fent ús de la paraula va dir que éll, com home imparcial y ja que sensa volguer havia quedat com jutje en aquell assumpto, no veyia motiu pera enutjarse, ni molt menys pera donar mal exemple.

—Lo Batlle—digué—te molta rahó d' ésser gelós de s' autoritat, pero qu' essent un home sencill dotat d' un carácter un poquet violent, encara que passader, havia donat aquell pas, qual resultat devia esperarse seria satisfactori pera tots.

Lo senyor rectó, ab just motiu ha vingut aqui, puig sap que pot fer ús sempre que vulga de vindre á esta casa, perque sabia que la persona qu' éll volia enraonar se trobava en

ella, pera cumplir en tal feta com verdader sacerdot de Jesucrist; y per lo tant desapareixen d' aprop d' éll las sombras de prevenció que al principi hi congriaren.

Lo dir, si en Bernat te rahó, essént lo pare de la qu' ha donat motiu pera aquesta sentada, seria perdre lo temps discorrent si lo blanch es blanch, ó lo negre, negre.

Y en fi tots debem donarnos per satisfets, puig, si bé es cert que diferentas maneres de valorar certas cosas nos allunyan una miqueta los uns de 'ls altres, en quant se tracta de las qualitats morals, aixó es, l' honor, la dignitat y l' honradés, allavors, un ferm llás nos uneix pera defensarlas, reconquerirlas y purificarlas en mitj lo sagrat foch del patriotisme.

—Aqueixa *xarramenta* repentina final va deixar mitj satisfets á tots.

Y dihem mitj satisfets per lo que 's veurá d' aquí á una estona.

Aixis que vá acabar de parlar lo *modern senyor feudal*, se aixeca de son siti lo senyor rectó y tot seguit ho feren los demés.

Lo cap de casa y 'l rectó se despediren afectuosament, acompanyant aquell fins á la porta de la cambra á tan distingida visita.

—¡Rafel!—vá cridá en Badell—

—Lo mosso 's vá presentar tot seguit dihent—¡Aqui soch!..

—¡Vés y acompanya al senyor rectó á la vila!—

—¡Está be, mi senyor!

—Lo senyor rectó agrahint aquestas novas mostrás de distinció, no vá admetre, fentli á sébrer á n' en Badell que allí hi havia en Bernat que gustosos sen anirian junts.

Y sensa donar lloch á novas réplicas, lo rectó vá cridá á n' en Bernat que obehint tot seguit va posarse al costat seu, y de aqueixa manera s' encaminaren cap á la vila.

INCENS

Aquí 'l teniu trempadet com un ginjol; fent tabola passa 'l temps d' alló millor y se la xupa molt dolça.

Avants era sagristá,
ara ja es tot un paborde;
ahi anava nú' de peus,
avuy porta lluhentas botas,
leviton de panyo fí
y xistera d' alta copa.

En sa vida ha treballat,
com no sigui ab majordonas,
ni ha *tocat* altres diners
que 'ls diners de las limosnas.

Ab aquets antecedents
ben clá 's veu qu, aquest tanoca,
á mes d' ésser un gandul
tira l' honradés á l' olla.

J. B. P.

VUYTS Y NOUS

En un poble de fora estant una dona á punt de desocupar, la familia designá padri á un parent séu qu' es jefe dels sagastins de la comarca.

—¿Quin nom li posarém? li pregunta 'l pare futur.

—Ja t' ho pots figurar: lo nom de 'n Sagasta.

—¿Práxedes?

—No: li posaré Matéu.

—¿Y si es noya?

Si es noya...MATEULA.

Un foraster, acompanyat de un fill de Barcelona, al passar pél devant del Cassino mercantil, pregunta:

—¿Qu' es, tú aquest edifici?

—Lo bolsin.

—Ah...¿Alló que puja y baixa?

—Exactament.

—Home, esperém una mica: m' agradaria veure com se mou.

'L gamarús s' havia figurat que lo que pujava y baixava era l' edifici.

Escena doméstica.

Se presenta un dependent de la modista de sombreros ab un compte.

—¿Qu' es aixó? pregunta 'l marit.

—Lo compte dels sombreros, respon la senyora.

—A veure.

La senyora li entrega: 'l marit se 'n entera y al veure que ha de pagar la friolera de vuit sombreros comprats en menos de tres mesos, exclama:

—¡Vuit sombreros! Clotilde, francament, sembla que hajas perdut lo cap.

Una senyora al baixar una escala, té la desgracia de caure y ferse un nyanyo á la cuixa.

Van á buscar al metje, aquest la reconeix y diu:

—No será res: dintre de quatre dias estaré curada. No li quedaré més que una petita senyal.

—Escolti Sr. Doctor, diu la senyora: ¿que 's veurá molt?

Lo metje respón ab molta calma:

—Aixó depén de vosté, senyora.

En un tribunal:

Lo *jutje*:—A vosté l' acusan de haver robat un rellotje de un aparador.

L' *acusat*:—Senyor jutje, consti que qui té la culpa de tot es l' amo de la rellotjeria. Figuris que sobre 'l rellotje hi havia posat un rétol que deya: «*Buena ocasión!*» Ja ho véu vosté mateix: las bonas ocasions no passen més que una vegada.

Una senyora doná ordre un dia á son porter de que digués á tots los que anessin á véurerla, que no era á casa. Per la nit al contarli 'l porter los noms de las personas que hi havian anat, pronunciá 'l nom de la germana de la senyora, y aqueixa li digué:

—Ja t' he dit que per ma germana sempre estich á casa, home; tenias de deixarla entrar.

Al dia següent la senyora surtí á fer una visita, y poch després arribá sa germana.

—¿Hi es la senyora?—preguntá al porter.

—Si senyora,—contestá aquest.

Puja la senyora y busca per totas parts á

sa germana, y na la troba. Torna á baixar y diu al porter.

—Ma germana deu haber sortit, porque no la he trobada.

—Si, senyora, ha sortit; pero 'm degué la nit passada que pe vosté sampre era á casa.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Si acas éts *dos y tercera*,
te podrás casá ab *primera*;
que 'ns aymaren de alló mes
apesar de l' *tu-dos-tres*.

ESTAPERET.

FUGA DE VOCALS Y ENDEVINALLA

S. . n. c.n.s.n.nt .f.x.g.s

.n .ltr.c.n.s.n.nt t.m.b.

f.r.s b. l.s d.s .n r.

e.nt.t p.r l. .nm.rt.l Cl.v.

UN AFICIONAT.

PAU SANTIAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, levat y topogràfic

--

Projectes d' edificis públichs y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Yagaron 302